

Arne Larsen: Ministeren sagde, at for at naturpræparater kunne blive godkendt, skulle de undersøges rent videnskabeligt, og det skulle fremstillerne selv betale, men alligevel mente ministeren, at han havde mulighed for gennem en henstilling til det lægevidenskabelige forskningsråd at få nogle penge til at iværksætte denne undersøgelse. Sådan skulle jeg vist forstå det. Jeg er selvfølgelig glad for at høre, at der måske ved henvendelse til dette høje råd er mulighed for, og at de kan finde nogle penge. Men hvis de ikke finder nogen penge, hvad så? Så er vi jo lige vidt. Derfor vil jeg spørge ministeren, om ikke han ville garantere os, at der virkelig kom en undersøgelse i gang, og at pengemidlerne blev skaffet til veje. Fra 1. april nedlægger vi sygekasserne, og så vidt jeg ved, er der lidt skillinger i disse kassers formue. Var det ikke muligt at låne eller få et lille bidrag derfra, så man kunne få iværksat disse videnskabelige undersøgelser?

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg skylder lige et svar til hr. Arne Larsen. Det, jeg har sagt, er, at forskningsrådet skal undersøge muligheden af, om der er økonomisk basis for i særlige tilfælde at undersøge. Men jeg må lige gøre hr. Arne Larsen opmærksom på, at når man skal betale en undersøgelse, kan det vel ikke bare være for naturlæger, så må det også være for andre, der fremstiller medicin i almindelighed. Og jeg tror ikke, hr. Arne Larsen har forestillet sig, hvilket beløb det her drejer sig om. Men jeg synes altså, jeg har vist åbenhed over for disse problemer, og det synes jeg man skal ikke sige tak for, men bare notere.

Jeg vil sige til fru Edele Kruchow, at med hensyn til omprioritering har jeg bare sagt for mit vedkommende, at jeg ikke vil udtale mig om, i hvilket omfang nogen skal leve eller nogen skal dø, og jeg tror ikke, noget udvalg i og for sig kan komme til konklusioner på dette område. Det tror jeg nok bliver et i høj grad lægevidenskabeligt spørgsmål. At man kan diskutere det, er så en helt anden ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om tilsyn med skibe.

(Lovforslaget (nr. 185) findes i tillæg A. sp. 5765, fremsættelsen i tidenden sp. 3368).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Søren B. Jørgensen: Jeg tror, alle kan være enige om, at spørgsmålet om sikkerheden til søs er et meget vigtigt problem. I den nugældende lov foreskrives det, at der i alle skibe over 500 BRT skal være redningsbåde, der kan rumme alle ombordværende, plus redningsflåder, der kan rumme halvdel af alle ombordværende. Under hensyn til de sidste års erfaringer med redningsflåder foreslår ministeren nu, at der fremover i alle skibe over den størrelse og i alle skibe i det hele taget skal være redningsbåde og redningsflåder, der hver for sig kan optage alle ombordværende. Vi kan sige det på den måde, at mens der i dag skal være redningsplads til 150 pct. af de ombordværende, så går lovforslaget ud på, at der nu skal være 200 pct. plads til alle ombordværende. Vi finder den ændring rimelig, og vi kan tilsige ministeren en hurtig og en velvillig behandling.

Adam Møller: Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Henning Andersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg gøre et par bemærkninger om det foreliggende lovforslag.

Det er klart, at også det konservative folkeparti vil være stærkt interesseret i, at sikkerheden til søs bliver så god som overhovedet muligt. Som det er nævnt af socialdemokratiets ordfører, har erfaringerne vist, at det redningsudstyr, man hidtil har haft, hvor det var bådene, der i og for sig var i forgrunden som redningsudstyr, ikke i situationer, hvor der pludselig opstår katastrofeligende tilfælde, har været i stand til at løse opgaverne så godt, som de kan løses